

S ha elhagylak kicsit: akkor csupán a szent  
Flórencbe rándulok megvigasztalni bent  
Marsiliust, ki oly elhagyott sírja mélyén.  
Majd az ünnepi és hús hajóból kilépven  
a nap felé megyek. Megengeded nekem,  
hogy ide hozzam a lépteim, a szívem,  
s magányos vándor, a fiezólei fények,  
rózsák és ciprusok nyugodt nyarába lépjek.

**FRANCIS JAMMES :**

## **FINALE**

E régi missziós kereszt lábainál  
ó vándor, aki ülsz lehajítva iszákod,  
melyben egymás hegyén-hátán öreg újságok,  
bűnök, száraz kenyér, szenvedés, ami fáj,

mondják, hogy hajdanán költő voltál, kasodnak  
csillanó mézeit csurgatták ujjaid  
mindazoknak, akik hozzád közel hajoltak  
hallgatni hosszasan méheid dalait.

— Igaz, de vének ők már s én ifjú maradtam.  
Már börtben él csupán a lelkük szakadatlan.  
S neheztelnek reám, amért még itt vagyok  
és arcom körül a friss orgona ragyog.

Igy borong olykoron egy régi, régi parkba,  
ahol az ifjúság sétál, szoboralakja  
egy költőnek, repedt s kopott az arca maszkja,  
de egy nyitó bokor virága betakarja.

— Vén vándor, mire vársz? A botod is elejtet.  
A kutyád is kimúlt, sírodra nem heverhet.  
Széthullott a család. Rom lett az életed.  
— Várom, hogy Jézus egy reggelen erre megy.

*Rónay György fordításai*